

Forfatter: Johan Ludvig Heiberg, 1791-1860

Titel: Udrag fra BREV TIL: Heiberg, Ludvig FRA: Heiberg, Peter Andreas (1781-01-11)

Citation: Johan Ludvig Heiberg, 1791-1860: "Breve fra Peter Andreas Heiberg", i *Breve fra Peter Andreas Heiberg*, C. A. Reitzels Forlag, s. 6. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990119-000-shoot-idm140619113271344.pdf> (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Peter Andreas Heiberg

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Det er nu holfandet Aar, siden vi saae og talte ved hinanden, ikke heller har nogen af os haft Leylighed til ved Skrivelse at informere sig om vor Tilstand, en Sag, som altid er og bliver min Feyl, men en gandske liden Feyl imod de andre som jeg er mig bevidst, nemlig, at jeg haver giort min Moder saa stor Sorg, ikke at tale om dig og mine øvrige Venner, som jeg vel veed har stedse taget stor Deel i min Skiæbne. Jeg kan lät förestille mig at jeg, desværre! intet meere Haab kan gjøre mig om min Moders og øvrige Venners Venskab og Forladelse, men da du bestandig har viist et broderligt Sindelag imod mig, saa er og du den eeneste som jeg i dette Fald kand have Forhaabning till, og tror at du baade kan og vil udvirke, saa meget mueligt er, min Moders Forladelse, hvilken jeg uden din Hjelp aldeles intet Haab kan gjøre mig om. Saa ilde overlagt det Skridt var jeg toeg da jeg forloed Kiøbenhavn, saa ulykkelig har og min Skiæbne her været. Her i Sverrig, i et fremmed Land, kunde jeg, som du lät kan forestille dig, ikke længe bestaae, hældst da Sygdom indfaldt, som i Stockholm længe holdt mig sængeliggende, Pengene blev altsaa snart opbrukte, og jeg kunde, som ubekjendt i Staden, hvor jeg knapt forstoed Sproget, aldeles intet fortjene, jeg maatte altsaa nødes til, for at soutenere mig, at engagere mig som Volontair ved Kongl. Lif Dragonerne, hvilken Tieneste falder mig saa meget sværere, som Clima og den strænge Kulde er gandske uvanligs. 7for mig, og har jeg saa meget meere maattet føle samme, som jeg nu sidst i November Manned, tilligemed 4 andre og en Lieutenant maatte i Regimentets ærende reyse till Finland till Staden Borgo, hvor vi, foruden det, at vi baade Dag og Nat maatte reyse i Kulden og i Fare for at blifve overfaldet paa Lande Veyene af Biørne og Ulve, endnu vare saa ulykkelige at ikke engang for Penge kunde faae hvad vi behøvede til daglig Ophold; jeg har vel nu, da jeg er kommen tilbage noget bedre, men dog saa megen Strabasi og Arbeyde at jeg ikke tror at jeg længe kand udholde det, efterdie jeg er meget sygelig. Mine Indkomster ere desuden saa ringe, at jeg nu først har lært det jeg før ey kiendte, nemlig hvad Mangel er. Jeg kunde vel, da jeg fuldkommen har lært det Svenske Sprog, fortjene mig mit Ophold, om jeg var fri fra Tienesten, men nu er det umueligt. Vel indseer jeg at denne Straf er kuns liden imod den jeg har fortient, men jeg bør ikke klage, thi jeg er selv, og ingen anden Skyld deri. Den største Bekymring som jeg har er at jeg ikke veed, hvorledes min Moder og øvrige Venner lever; jeg haaber altsaa at du som Broder ikke nægter mig en liden Efterretning herom, og søger, paa beste Maade, at plaidere min Sag. Skriv mig for allting till og giv mig nogen god Forhaabning; Brevet kan for mere Sikkerheds Skyld couverteres til Majoren och Riddaren Lars Petter Almfeldt i Stockholm, eftersom jeg kuns siælden er i Stockholm, sansom Regimentet maae fare med Kongen snart til Upsala og Enkiöping, snart til Lyst Slottene Gripsholm, Drottningholm, Ulrichsdahl og Ekolsund. Nogen Efterretning om din egen tilstand venter jeg og, s. 8og haaber at du ikke nægter mig denne lille Tieneste; forblifver